

ПЪРВА ЧАСТ

Днес

Тази спалня не ми е позната. Чужда ми е. Нямам представа как съм се озовала в нея, нито къде съм. Не знам как ще се прибера у дома.

Прекарала съм нощта тук. Събуди ме женски глас – отначало помислих, че жената е до мен на леглото, но после осъзнах, че чете новините по радиото. Записука аларма на будилник и когато отворих очи, разбрах, че се намирам в стая, която виждам за пръв път.

Очите ми привикват с полумрака и аз се оглеждам. На вратата на гардероба виси халат – дамски е, но като за много по-възрастна от мен жена. Изпънат по ръбовете тъмен панталон е преметнат на облегалката на стола пред тоалетката. Не виждам почти нищо друго. Будилникът изглежда доста сложен, но намирам копчето, което, предполагам, ще го накара да млъкне. Получава се.

В този момент чувам зад гърба си прохъркване и установявам, че не съм сама. Обръщам се. Пред очите ми – голо рамо и тъмна прошарена коса. Мъж. Лявата му ръка е върху завивката, на безименния пръст има златна халка. Без малко да изпискам, но се сдържам. И стигам до заключението: *Значи не само е стар, побеляващ, но и женен. Преспала съм с женен мъж, и то в дома му, в се-*

мейното легло. Изпъвам гръб, за да си събера ума. Как не ме е срам.

Къде ли е съпругата? Има ли опасност да ме спипа? Представям си я в другия край на стаята – крещи, нарича ме „мръсница“. Същинска Медуза с гърчещи се змии вместо коси. Как ще се защитя, ако тя наистина се появи? Мъжът в леглото до мен не изглежда притеснен. Обърнал ми е гръб и отново захърква.

Лежа неподвижно. Обикновено помня как се озовавам в подобни ситуации, но не и днес. Сигурно е имало купон. Или запивка в някой бар. Трябва здравата да съм се натряскала. Няма как иначе, щом нищо не помня. Безпаметно пияна съм се помъкнала с този мъж – с халка на ръката и косми по гърба.

Отмятам завивката възможно най-леко и сядам в края на леглото. Първо трябва да се изпишкам. Не смея да обуя пантофите, които стъпалата ми напипват – в края на краищата едно е да изчукаш съпруга, но е недопустимо да обуеш пантофите на съпругата, – и тръгвам боса. Голотата ми ме стряска, страх ме е да не отворя погрешната врата, да не налетя на някого, на синчето тийнейджър например. Отдъхвам си, когато зървам, че вратата на банята е открената, влизам и се заключвам.

Сядам на тоалетната чиния, изпишкам се и пускам водата, после се обръщам, за да си измия ръцете. Посягам към сапуна, но нещо не е наред. Отначало не знам какво точно, но после очите ми го подсказват. Ръката, която държи сапуна, не прилича на моята. Кожата е сбръчкана, пръстите – дебели. По ноктите няма лак, изгризани са до живеца и... Също като мъжа в леглото и аз нося тънка златна халка.

Вторачвам се, после раздвижвам пръсти. Пръстите, обхванали сапуна, също се раздвижват. Ахвам и сапунът пада в мивката. Вдигам очи към огледалото.

Лицето насреща не е моето. Косата е сплескана, на-

право е залепнала за черепа и всъщност е много по-къса, отколкото я нося; кожата на бузите и под брадичката е отпусната, устните са тънки и увиснали в ъгълчетата. Още малко и ще надам вик, безмълвното стенание ще се превърне в писък, ако отворя уста, но ето че забелязвам очите. Бръчките ясно личат, но въпреки всичко това са си моите очи. Жената в огледалото – това съм аз, но с двайсет години по-възрастна. С двайсет и пет. Дори по-вече.

Не е възможно. Започвам да треперя и се хващам за мивката. Нов писък се надига в гърдите ми и този път прераства в задавен стон. Отстъпвам крачка назад и тогава ги виждам. Снимки. Наслагани на стената пред мен, върху самото огледало. До тях има жълти залепващи се листчета, надписани с флумастер, с подвити от влагата краища.

Избирам едно напосоки. *Кристин*, пише на него и стрелката сочи моя снимка – в непознатия ми остарял вид, – на която седя до някакъв мъж на пейка край река. И двамата се усмихваме срещу обектива, държим се за ръце. Той е хубав, привлекателен е и когато се вглеждам повнимателно, откривам, че е същият, с когото съм преспала тази нощ, онзи, когото оставих в леглото. Отдолу пише *Бен* и малко по-встрани *твоят съпруг*.

Рязко си поемам дъх и грабвам снимката. *Не*, мисля си. *Не! Не може да бъде...* Набързо разглеждам другите снимки. На всичките виждам себе си. И него. На една съм с отворителна рокля и разопаковам подарък, на друга двамата сме облечени в непромокаема якета, зад нас се плиска водопад, а в краката ни души малко куче. До тази има друга снимка, на която седя до него, отпивам портокалов сок от висока чаша и съм облечена в халата, който видях метнат на вратата на гардероба.

Отново отстъпвам и опирам гръб на студените плочки. В този момент ме осенява проблясък, нещо като спо-

мен. Мъгляв, неуловим, той изпърхва нанякъде, щом се опитвам да го улова на фокус, като шепа пепел, подхваната от вятъра, и ето че проумявам: в живота ми има тогава, преди, макар че не знам преди какво, а има и сега, но нищо помежду им, само дълга безмълвна празнота, която ме е довела тук, в този вид, при него, в тази къща.

Връщам се в спалнята. Все още стискам снимката – онази, на която съм с мъжа, до когото се събудих, – но я държа на разстояние.

– Какво става? – питам.

Всъщност изплаквам въпроса и по лицето ми потичат сълзи. Мъжът седи на леглото, очите му са полуотворени.

– Кой си ти?

– Съпругът ти – казва той. Изражението му е сънливо, но няма и следа от раздразнение. Не поглежда голото ми тяло. – Женени сме от години.

– Какви ги говориш?

Искам да побягна, но няма къде да отида.

– Женени от години? – повтарям. – Какво значи това?

Той се изправя.

– Вземи.

Подава ми халата и изчаква, докато го облека. Той е по торбесто долнище на пижама и бял потник. Напомня ми на баща ми.

– Оженихме се през осемдесет и пета – казва той. – Преди двайсет и две години. Ти...

– Какво? – прекъсвам го. Усещам как кръвта се дръпва от лицето ми, стаята започва да се върти. Някъде в къщата трака часовник, блъска като чук. – Но...

Той прави крачка към мен.

– Как...

– Кристин, ти си на четирийсет и седем – кротко казва той.

Поглеждам го – един непознат, който ми се усмихва тъжно. Не искам да му повярвам, не искам дори да слушам какво ми говори, но той продължава:

– Претърпя злополука. Много тежка злополука. Главата ти пострада. Изпитваш трудности да си спомниш разни неща.

– Кои неща? – питам аз, в смисъл: *не говориш за последните двацет и пет години, нали.* – Кои неща? – повтарям въпроса.

Той отново пристъпва към мен – предпазливо, все едно съм уплашено животно.

– Всички – отвърща. – Понякога откакто си била на двацет до сега. Друг път и от по-рано.

Главата ми бръмчи, обърква ме този вихър от дати и години. Не искам да питам, но знам, че трябва.

– Кога... кога съм претърпяла злополуката?

Той ме поглежда със смесица от съчувствие и страх.

– Беше на двацет и девет...

Затварям очи. Съзнанието ми е готово да отхвърли твърдението, но като че ли някъде дълбоко в себе си знам, че е истина. Чувам, че отново започвам да хлипам. И тогава този мъж, този *Бен*, идва при мен и протяга ръце. Усещам близостта му. Не помръдвам, когато докосва талията ми, не се съпротивлявам, когато ме притегля към себе си и ме прегръща. Полюшваме се леко, без да се пускаме, и това движение ми е някак познато. И ме кара да се чувствам по-добре.

Мълчим минута-две, после той проговаря:

– Обичам те, Кристин.

Знам, че от мен се очаква да отвърна със същите думи, но не ги изричам. Как мога да го обичам? За мен той е чужд човек. Нищо не разбирам. Искам да науча толкова много неща. Как съм се озовала тук, как изобщо успявам да оцелявам. Само че не знам как да попитам.

– Страх ме е – казвам накрая.

– Знам – отвръща той. – Знам. Но не се тревожи, Крис. Аз ще се грижа за теб. Винаги ще бъда до теб. Нищо лошо няма да ти се случи. Повярвай ми.

Предлага да ми покаже къщата. Чувствам се по-спокойна. Обула съм панталон и стара тениска, които той ми даде, за да не стоя по халат. Излизаме на площадката.

– Вече видя банята – казва той и отваря съседната врата. – Това е кабинетът.

Надниквам.

Бюро със стъклен плот, а отгоре – компютър, предполагам, макар че ме досмешава колко малък изглежда, като играчка. Отстрани има металносив шкаф за документи, над него виси календар. Спретнато и подредено.

– Работя тук понякога – казва той и полека затваря вратата.

Прекосяваме площадката и той отваря друга врата. Легло, тоалетка, пак гардероби. Почти същата като стаята, в която се събудих.

– Случва се и тук да преспиш – продължава той, – но обикновено предпочиташ да не си сама, когато се събудиш. Изпадаш в паника, ако не успееш да се сетиш къде се намиращ.

Кимвам. Чувствам се като на оглед, все едно ме развеждат из жилище, което мога да наема. Сякаш съм евентуална съквартирантка.

– Да слезем на долния етаж.

Тръгвам след него. Той ми показва дневна – кафяво канапе и фотьойли със сходна тапицерия, плосък екран на стената, за който ми обяснява, че е телевизор, – трапезария и кухня. Напълно непозната обстановка. Нищо не изпитвам дори когато виждам снимка на двама ни в рамка върху една полица.

– Отзад има градина – казва той и аз поглеждам през остъклената врата на кухнята.

Тъкмо се развиделява, нощното небе добива мастилен оттенък и успявам да различа очертанията на голямо дърво и барака в дъното на малка градина, но само толкова. Хрумва ми, че дори не знам в коя част на света се намираме.

– Къде сме? – питам.

Той застава зад мен. Виждам отраженията ни в стъклото. Аз. Моят съпруг. На средна възраст.

– В Северен Лондон – отвръща той. – В квартала „Крауч Енд“.

Отстъпвам. На ръба съм да изпадна в паника.

– Господи – казвам, – дори не знам къде живея, по дяволите...

Той хваща ръката ми.

– Не се тревожи. Ще ти мине.

Обръщам се с лице към него. Изчаквам да ми каже как точно ще ми мине, но напразно.

– Да ти направя ли кафе?

В първия миг настръхвам, но после отвръщам:

– Да. Ако обичаш.

Той напълва чайника.

– Да е черно – казвам аз. – Без захар.

– Знам – усмихва ми се той. – Препечена филийка?

Кимвам. Знае толкова много за мен – дори повече, отколкото аз самата – и все пак чувството е като след слушайна среща; закуска с непознат в неговия дом, докато се чудя колко скоро мога да се измъкна, да си отида у дома.

Но има една малка разлика. Предполага се, че това е моят дом.

– Трябва да седна – казвам.

Той вдига очи към мен.

– Иди да седнеш в дневната. Идвам след минутка.

Кимвам и излизам от кухнята.

След малко Бен отново се появява. Дава ми някаква книга.

– Ето ти този албум.

– Дали ще помогне?

Поемам книгата от ръката му. Подвързията е найлонова, нещо като имитация на стара кожа, но несполучлива. Изпод ръба на кориците излизат две червени шнурчета, вързани на панделка.

– Ей сега се връщам – казва той и излиза.

Сядам на канапето. Книгата натежава в скута ми. Имам чувството, че е чужда и не е редно да любопитствам. Напомням си, че онова, което ще открия вътре, се отнася до мен. Моят съпруг я сложи в ръцете ми.

Развързвам шнурчетата и отварям напосоки. Снимка: аз и Бен, но на много по-млада възраст.

Рязко затварям албума. Прокарвам ръце по подвързията, с нокът минавам по ръба на страниците. *Сигурно това се повтаря всеки ден.*

Не мога да си го представя. За миг изпитвам непоколебима увереност, че е допуснатата ужасна грешка, макар че не е възможно. Доказателството е тук – в огледалото на горния етаж, в сбръчканата кожа по ръцете, които галят затворената книга. Не съм онази, за която се мислех, когато се събудих.

А коя беше тя? – питам се. Кога съм била онази, която се събуди в чуждо легло с единствената мисъл за бягство. Затварям очи. Изпълва ме чувството, че се нося по вода. Има опасност да потъна.

Трябва да се хвана за нещо. Затварям очи и се опитвам да се фокусирам върху нещо, каквото и да е, само да е стабилно. Нищо не откривам. *Толкова много години от живота ми,* мисля си. *Изгубени са.*

Поемам си дълбоко дъх. Албумът ще ми каже коя съм, но нямам желание да го отворя. Още не. Искам да си по-

седя и миналото да е празнота. Увиснала в безтегловност, еднакво дистанцирана от вероятностите и фактите. Страхувам се да открия миналото си. Постиженията, провалите, неосъществените мечти.

Бен се връща и слага пред мен поднос. Препечени филийки, две чаши кафе, каничка мляко.

– Добре ли си? – пита ме.

Кимам.

Той сяда до мен. Избръснал се е, облякъл е панталон и риза, носи вратовръзка. Сега вече не прилича на баща ми. По-скоро на служител, който работи в някоя банка или офис. *Не изглежда зле*, минава ми през ума, после пропъждам мисълта.

– Всеки ден ли е така?

Той слага филийка върху една чиния, маже я с масло.

– Почти – казва той. – Искаш ли?

Поклащам глава и той отхапва.

– Докато си будна, успяваш да натрупаш някаква информация, но вечер заспиваш и после почти всичко е като изтрито. Кафето харесва ли ти?

Кимам и той взема албума от ръцете ми.

– Като тетрадка с изрезки е – обяснява и я отваря. – Преди няколко години стана пожар, тъй че много неща изгоряха, също и повечето от старите снимки, но тук има някои запазени. – Той сочи първата страница. – Това е дипломата ти. А на тази снимка си в деня на дипломирането си.

Поглеждам накъдето ми сочи. На хартията съм усмихната, примиждала срещу слънцето; нося черна роба и черна шапка с пискюл. Мъжът до мен е в костюм и с вратовръзка; прегърнал ме е през рамо.

– Това ти ли си? – питам.

– Да – усмихва се той. – Ти ме изпревари, аз още учех. Химия.

Вдигам очи и го поглеждам. Снимката е малко разма-

зна, но все пак не е трудно да се види как с годините мъжът от снимката се е превърнал в този, който седи до мен.

– Кога се оженихме? – питам.

Той се обръща с лице към мен и хваща ръката ми. Изненадва ме грубата му кожа – предполагам, заради очакването да усетя мекотата на младостта.

– В годината, след като защити докторска степен. Ходихме няколко години, но ти... всъщност и двамата бяхме решили да изчакаме, докато приключим с ученето.

Прозвуча логично и в същото време необичайно разумно за мен. Дали изобщо съм искала точно за него да се омъжа?

Все едно разгадал мислите ми, той казва:

– Бяхме много влюбени. – И добавя: – И до днес е така.

Нищо смислено не ми идва наум. Той отпива от кафето си, после отново поглежда албума. Обръща още няколко страници.

– На няколко пъти сменя работата си, след като завърши. Като че ли не беше наясно с какво точно искаш да се занимаваш. Аз стигнах само до бакалавър и изкарах курсове за преподавател. Първите няколко години беше трудно, но после ме повишиха и... ето ни тук.

Оглеждам дневната. Добре е подредена, удобна е. Но ѝ липсва облик – нещо, което е типично за средната класа. Горски пейзаж в рамка виси на стената над камината, порцеланови фигурки се мъдрят до часовника на полицата. Дали имам участие в подбора на тези вещи?

– Преподавам в една гимназия наблизо – продължава Бен. – Вече съм завеждащ катедра. – Казва го без никаква гордост.

– А аз? – питам. Що за въпрос всъщност, известен ми е единственият възможен отговор.

Той стиска ръката ми.

– Наложил се да спреш след злополуката. Сега не рабо-

тиш. – Сигурно е усетил разочарованието ми, затова добавя: – Впрочем не е и нужно. Все още получаваш обезщетение. Справяме се. Нищо не ни липсва.

Затварям очи, притискам с ръка челото си. Твърде много ми е дошло и в един миг ми се прииска да замълчи. Засега не мога да възприема повече и ако продължи да ме засипва с информация, ще експлодирам.

„Тогава какво правя по цял ден?“ Това искам да попитам, но от страх какъв отговор ще последва премълчавам въпроса.

Той дояжда филията и отнася таблата в кухнята. Когато се появява отново, вече си е облякъл палто.

– Трябва да тръгвам на работа.

Усещам как се напрягам.

– Не се тревожи – успокоява ме той. – Ще се справиш. Ще ти звънна, обещавам. Просто не забравяй, че днешният ден е като всеки друг. Няма страшно.

– Да, но...

– Трябва да вървя. Съжалявам. Преди да тръгна, ще ти покажа някои неща, които може да ти потрѣбват, докато ме няма.

В кухнята ми посочва кое в кой шкаф стои, останало ядене в хладилника, което мога да хапна на обяд, дъската за писане, закована на стената, и черния маркер до нея, вързан на конец.

– Понякога тук ти оставям бележки. – Виждам, че е написал *ПЕТЪК* с равни главни букви, а отдолу – *Пране? Разходка? (Взemi си телефона!) Телевизия?* Под думата *Обяд* е отбелязал, че в хладилника има останала съомга, и е добавил *Салата?*. Накрая е написал, че ще се прибере най-късно до шест.

– Имаш и календар-бележник – казва той. – В чантата ти е. На последната страница са вписани важни телефонни номера, както и адресът, в случай че се загубиш. Имаш и мобилен телефон...

– Какво? – питам стреснато.

– Телефон без кабел – обяснява той. – Навсякъде можеш да го използваш. Навън, където искаш. Стои в чантата ти. Пак провери, ако тръгнеш да излизаш.

– Ще проверя – обещавам.

– Добре тогава.

Той взема оставената до вратата протрита кожена чанта с дълга дръжка.

– Е, аз тръгвам.

– Окей – отвръщам.

Не знам какво друго да кажа. Чувствам се като дете, което са спрели от училище и то си стои само у дома, докато родителите са на работа. „Не пипай нищо. Не прави пакости. – Представям си как ми казва: – Не забравяй да си вземеш лекарството.“

Той прави крачка назад, към мен. Целува ме по бузата. Не го отблъсквам, но и не го целувам. Сякаш се кани да отвори вратата, но пак се обръща.

– А! – възкликва и ме поглежда. – Без малко да забравя. – Гласът му звучи странно напрегнат, въодушевлението е повече от фалшиво. Твърде много се старае да прозвучи естествено, очевидно от доста време се е готвил за тази реплика.

Накрая излиза, че не е чак толкова страшно, колкото съм се опасявала.

– Довечера заминаваме. Само за уикенда. Имаме годишнина, така че реших да бъде нещо по-специално. Съгласна ли си?

Кимам и отвръщам:

– Добре звучи.

Той се усмихва с видимо облекчение.

– Приятно е да има какво да очакваш, нали?

За пореден път се обръща към вратата и я отваря.

– Ще ти се обадя. Да проверя как си.

– Да – казвам. – Обади се. Моля те.

– Обичам те, Кристин. Никога не го забравяй.
Затваря вратата и аз оставам сама.

По-късно сутринта седя на фотьойла. Съдовете са измити и подредени на сушилката, прането се върти в пералнята. Намерила съм си занимания.

Сега обаче ми е празно. Вярно е онова, което каза Бен. Нищо не помня. Нищичко. Нищо в тази къща не ми е познато. Нито една снимка – от онези около огледалото или в албума пред мен – не извиква спомен кога е била заснета; нито един миг с Бен не мога да изровя – освен онези моменти, откакто се събудих сутринта. Усещам главата си напълно празна.

Затварям очи, опитвам се да се фокусирам върху нещо. Каквото и да е. Вчерашния ден. Миналата Коледа. Която и да е Коледа. Сватбата ми. Нищо не се появява.

Изправям се, обикалям къщата, влизам от стая в стая. Бавно. Нося се като призрак, оставям ръката ми да се плъзга по стените, по мебелите, но всъщност не докосвам нищо. *Как стигнах дотук?* Напрягам ума си. Поглеждам килимите, изучавам шарките, порцелановите фигурки над камината, декоративните чинии, наредени по полиците в трапезарията. Опитвам се да приема, че всичко това е мое. Само мое. Моят дом, моят съпруг, моят живот. Тези неща обаче не ми принадлежат. Те не са част от мен. В спалнята отварям гардероба и виждам нечий подредени дрехи; те висят в спретнати редици, като празни обвивки на някаква жена, която никога не съм познавала. Обикалям нейната къща, използвала съм нейния шампоан и душ гел, захвърлила съм нейния халат, обула съм нейните чехли. За мен тя е невидима, призрачно присъствие, дистанцирано и недосегаемо. Сутринта с някакво чувство на вина посегнах към бельото, прерових бикините, омотани в чорапогащници и отделни чорапи,

все едно се страхувах, че всеки миг ще ме спипат, съдържах дъха си, когато попаднах на коприната и дантелите в дъното на чекмеджето, купени не само за да бъдат обличани, но и показвани, подредих чисто новите точно както ги бях заварила. Избрах тъмночервени бикини, към които имаше и подходящ сутиен, и ги облякох, преди да навлека дебел чорапогашник, панталон и блуза.

Вече облечена, бях седнала пред тоалетката, за да разгледам лицето си в огледалото, като този път подходах много внимателно. Проследих бръчките по челото и торбичките под очите. Усмихнах се и огледах зъбите си и гънките, които тръгваха от краищата на устата. Не пропуснах и петната по кожата, нито обезцветеното кръгче на челото ми, което приличаше на белег от някогашна рана. Намерих някакъв грим и реших да пооправя вида си. Напудрих се леко, сложих малко руж. Представих си някаква жена – майка ми, установявам сега, – която е заета със същото занимание. Полагането на „бойната окраска“. Тази сутрин, докато отнемах горния пласт червило с книжна салфетка и завинтвах четката на спиралата за мигли, словосъчетанието ми се стори напълно подходящо. Наистина се бях почувствала, сякаш се готвя за битка – или за отпор на атака.

Изпраща ме на училище. Слага си грим. Опитвах се да си представя някакво друго занимание, с което е заета майка ми. Каквото и да е. Никакъв образ не се появи. Виждах само пукнатина във времето и пространството, огромни бездни между едва забележими островчета от спомени, години на празнота. Сега в кухнята отварям шкафове, пликосе с макарони, пакетчета с ориз с надпис „Арборио“, метални кутии с консервиран бял боб. Не откривам нищо познато в тези храни. Спомням си, че съм яла сирене върху препечена филийка, разкашкана риба полуфабрикат, сандвич с месо от консерва. Изваждам метална кутия с надпис „Нахут“ и прозрачна опаковка, която съдържа

жа нещо странно под името „кускус“. Не знам какво представяват тези неща, нямам идея как се приготвят. В такъв случай как изобщо оцелявам като „съпруга“?

Поглеждам към дъската за писане, която Бен ми показа, преди да излезе. Придобила е мръсносив цвят – очевидно са били надрасквани и изтривани думи, били са заменяни, поправяни и след всяка е оставала бледа следа. Какво ли бих открила, ако можех да се върна назад във времето, да разгадая отделните пластове? Дали би било възможно по този начин да проникна в миналото си? Е, давам си сметка, че дори да е възможно, ще е напразно. Сигурна съм, че ще откроя единствено кратки съобщения и списъци, продукти, които трябва да се набавят, задачи, които трябва да се свършат. *Това ли е моят живот в действителност? До това ли се свежда моето съществуване?* Вземам флумастера и добавям бележка. *Багаж за довечера?* – гласи тя. Нищо знаменателно, но все пак е мое дело.

Чувам шум. Мелодия. Звъни телефон. Отварям чантата си и изпразвам съдържанието ѝ върху канапето. Портмоне, кърпички за нос, химикалки, червило. Пудра в кутийка, касова бележка за две кафета. Джебен календар-бележник, съвсем малък, с нарисувано цвете отпред, и химикалка, пъхната в улея при гръбчето.

Откривам телефона според описанието на Бен – малък, пластмасов, с клавиатура, която го уподобява на игричка. Продължава да звъни, екранът свети пулсиращо. Натискам едно копче, надявайки се, че е правилното.

– Ало? – казвам.

Гласът отсреща не звучи като този на Бен.

– Здравей – отвърща той. – Кристин? Кристин Лукан ли е?

Нямам желание да отговоря. Имам чувството, че малкото извоювана солидна почва под краката ми отново е изчезнала и на нейно място са се появили плаващи пясъци.

– Кристин? Чуваш ли ме?

Кой може да е? Кой знае къде съм и коя съм? Би могъл да е всеки. У мен се надига паника. Пръстът ми посяга към копчето, което ще сложи край на разговора.

– Кристин? Аз съм, доктор Наш. Моля те, обади се.

Името не ми говори нищо, но все пак казвам:

– Кой се обажда?

Тонът се променя. От облекчение ли?

– Доктор Наш – повтаря той, после добавя: – Твоят лекар.

Моят лекар. Нов пристъп на паника.

– Лекар?

Само че аз не съм болна, ще ми се да добавя, но не знам дали е вярно. Завива ми се свят.

– Да – казва гласът отсреща. – Не се тревожи. Двата работим по възстановяване на паметта ти. Няма нищо страшно.

Отбелязвам си, че използва сегашно време. *Работим*. Ето още един човек, за когото нямам никакъв спомен.

– Как точно работим? – питам.

– Опитвам се да ти помогна, за да се подобри състоянието ти. Да открием какво точно причинява проблемите ти с паметта и дали можем да направим нещо, за да ги отстраним.

Звучи смислено, само че умът ми се отплесва в друга посока. Бен защо не спомена за този лекар сутринта, преди да излезе?

– Как? – питам. – Какво точно правим?

– От няколко месеца провеждаме срещи. Един-два пъти седмично.

Съзнанието ми отхвърля подобна вероятност. Втори човек, с когото се виждам редовно, а няма и следа от каквото и да било впечатление.

Изобщо не ви познавам – ето това ми е на езика. *Всеки би могъл да ме заблуди*.

Премълчавам. Същото може да се каже и за мъжа, до

когото се събудих тази сутрин, а излезе, че бил мой съпруг.

– Не си спомням – казвам накрая.

Тонът се смекчава.

– Не се притеснявай. Разбирам те.

Ако казва истината, то тогава е редно да реагира така на последната ми реплика. Той ми обяснява, че имаме уговорка за днес.

– Днес? – Мислено се връщам към думите на Бен от сутринта, към списъка със задачи на стената в кухнята. – Но съпругът ми нищо не спомена. – Давам си сметка, че за пръв път наричам по този начин мъжа, до когото се събудих.

След кратка пауза доктор Наш проговаря отново:

– Може би Бен не знае, че се срещаш с мен.

Отбелязвам си, че той обаче знае името на съпруга ми.

– Това е нелепо! Как няма да знае? Щеше да ми каже!

Мъжът отсреща въздъхва.

– Ще трябва да ми се довериш. Всичко ще ти обясня, когато се срещнем. Действително имаме напредък.

Когато се срещнем значи. Не предвиждам подобна възможност. Мисълта да изляза, и то без Бен, без той да знае нито къде съм, нито с кого, ме изпълва с ужас.

– Съжалявам – изричам на глас. – Не мога.

– Кристин – настоява гласът, – важно е. Ако погледнеш в календар-бележника си, ще се увериш, че онова, което ти казвам, е истина. У теб ли е? Сигурно е в чантата ти.

Вземам бележника с цветето от канапето и съм шокирана от годината, изписана отпред със златни букви. Две хиляди и седма. Двайсет години ми се губят.

– Да.

– Погледни на днешната дата – насърчава ме мъжът. – Трийсети ноември. Виждаш ли отбелязана срещата ни?

Не разбирам как е възможно да е ноември – а от утре декември, – но все пак отгръщам тънките като фолио

страници до днешната дата. Там е пъкнато жълто листче и на него с непознат почерк е изписано: *30 ноември – среща с доктор Наш*. Отдолу стоят думите: *Не казвай на Бен*.

Другите дати са празни. Няма рождени дни, няма вечерни излизания, няма празненства. Това ли представлява моят живот?

– Добре – казвам.

Мъжът ми обяснява, че ще ме вземе, че знае къде живее и ще дойде след един час.

– Но съпругът ми...

– Всичко е наред. Ще се прибереш много преди да се върне от работа. Обещавам ти. Довери ми се.

Часовникът над камината звънко се обажда и аз го поглеждам. Старомоден часовник в дървена кутия с голям циферблат, на който има римски цифри. Показва единайсет и половина. До него има сребристойбял ключ – сигурно за да подсеща Бен да го навива всяка вечер. Достатъчно стар е, за да прилича на антикварна рядкост, и това ме кара да се запитам как сме се сдобили с него. Може би няма история или поне не откакто е станал наш, просто сме го мярнали в някой магазин или на пазара и един от двамата ни го е харесал. По всяка вероятност Бен, казвам си. Аз определено не го харесвам.

Ще отида само на тази среща, и край, мисля си. А довечера, когато Бен се прибере, ще му кажа. Не мога да си представя, че ще скрия подобно нещо от съпруга си. При положение, че изцяло разчитам на него.

И все пак в гласа на доктор Наш има нещо странно познато. За разлика от този на Бен не ми е напълно чужд. Осъзнавам, че ми е по-лесно да повярвам на него, че се познаваме, отколкото на съпруга ми.

„Имаме напредък“, това бяха неговите думи. Трябва да разбере за какъв напредък говори.

– Добре – казвам. – Ела.